

[Lysholt Hansen.]

tilknytning til betænkningens bemærkninger om en eventuel udvidelse af ministeriets adgang til besættelse af visse præsteembeder. Vi har i udvalget ofret megen tid på at drøfte de forskellige former, hvorunder en sådan udvidelse kunne ske. Da overvejelserne i udvalget ikke har kunnet føre til et resultat på nuværende tidspunkt, skal jeg ikke her optage en diskussion om emnet, men jeg kan på den anden side ikke undlade at gøre opmærksom på den kronik, skrevet af en sognepræst, der i går stod at læse i „Kristeligt Dagblad“. Jeg har sjældent læst en mere åbenhjertig erkendelse, og den var for mig en kraftig understregning af, at den dag må være nær, da vi herindefra rækker en hjælpende hånd til de præster, der simpelthen er kørt fast i deres arbejde eller mangel på arbejde, så de får mulighed for at blive flyttet til embeder, hvor de kan begynde på en frisk. Når denne sognepræst siger — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et citat:

„Jeg er overbevist om, at ikke få præster ødelægges og mange gøres ringere, fordi de ikke kan få den forflyttelse, de trænger til. De slides op ved stadig at være nederlagets mænd. De trænger til at føle, at de kan bruges“, er det stærke ord, der kun kan gøre et dybt indtryk på mig, fordi jeg føler, at han har ret. Jeg vil derfor gerne slutte med at udtrykke håbet om, at de drøftelser, vi i udvalget har haft om dette tema, kan blive et bidrag til, at de overvejelser, der endnu måtte være nødvendige for nogle, kan tilendebringes indenfor en overskuelig fremtid, så der kan nås et resultat til gavn for såvel præster som menigheder.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg kan anbefale lovforslaget med de ændringer, der er foreslået af ministeren og tiltrådt af udvalget.

Når jeg tager ordet, er det i forbindelse med det spørgsmål, som udvalgets ærede ordfører var inde på, spørgsmålet om ændringer i reglerne for præsternes ansættelse. Dette spørgsmål blev rejst, da sagen var til første behandling, og det er senere drøftet i udvalget, og jeg tror, man fra alle sider erkender, at det er et problem. Det

har man også tidligere erkendt fra folketingets side. Da vi sidste gang drøftede menighedsrådsloven, blev der gennemført en bestemmelse om, at hvor der er tre præster, besætter ministeriet ved ledighed en af disse præstestillinger.

Det var i særlig grad af hensyn til udlandspræsterne, der undertiden havde vanskeligt ved at komme i betragtning ved besættelse på normal vis af præsteembeder; de skulle på den måde kunne få en mulighed for at komme ind i kirkens arbejde, når de kom tilbage; men naturligvis var det også af hensyn til, at andre præster, som havde vanskelighed ved at blive forflyttet, kunne få en chance. Jeg erkender som sagt, at der er et problem. Der er ingen tvivl om, at der ud over landet sidder præster, som er kørt fast, men som, hvis de kom til et nyt sogn, til en ny kreds af mennesker, en ny menighed, ville kunne gøre udmærket fyldest, og det ville være af stor betydning både for disse præster personligt og også for menighedsarbejdet i det hele taget, at der skete en forandring.

Der er naturligvis den store betænkkelighed ved det, at det jo ikke svarer helt til det, man i sin tid tænkte sig, da man indførte menighedsrådene, hvis vigtigste opgave netop er at have indflydelse på præstevalget, og det må jo også nok siges, at en præst, som bliver indsat i et embede i kraft af en særlig ordning, på forhånd vil få et vist skær imod sig, som ikke er ønskeligt og i hvert fald ikke kan siges at fremme mulighederne for at komme godt i gang i det nye embede. Det kan også siges, at dette fundament i menighedsrådsloven, menighedsrådenes lokale selvstyre overfor præstevalg, er noget så væsentligt, at man skal være yderst varsom med at rokke ved det. Men jeg vil gerne give udtryk for, at jeg er enig med kirkeministeren i, at der foreligger et problem, som folketinget bør overveje, og hvis man uden at gå den ret for nær, som er givet menighedsrådene i den gældende lov med hensyn til præstevalg, kan finde vej til at åbne lettere muligheder for forflyttelse af præster, vil jeg gerne på et senere tidspunkt være med til at overveje det.

Søren Olesen: Jeg havde oversendt en sag til udvalget til behandling, men ud-